Аткарьт. — Не познат.

Влиза съдържателката на заведението.

Арлекин. — Е! госпожо! Познавате ли човека, който ме отсреща?

Съдържателката. — Ах! Никога не съм слушала да се говори за него въ нашата страна. Едно кафе?

Орландо. — Не. Едно ромт. Хлѣбъ, вино. Каквото имате... Гладенъ съмъ.

Съдържателката. — Чуждестранецъ ли сте?

Орландо. — Ухъ! Нѣкоинъ робина, откакто диря родината, въ която царува справедливостьта.

Арлекин. — Колко смѣшно, господине, да търсите подобно нѣщо!

Орландо. — Простете, господине, понѣкога се питамъ, дали не съмъ и азъ луд, като тоя, на когото поех името.

Джандуйа, мили гордъ. — Орландо, Орландо furioso! Знае, какво е това: тема отъ Ариосто.

Арлекин. — История ли е единъ скитникъ-рицарь.

Аткарьт. — И вие ли се думате зара-ти хубави нещастни жени, пиете вода отъ вълшебни изтори, хвърчате съ (с кулата) на приказни птици, вторите въ добродѣтелта на (людите) и въ добродушието на непримѣлитѣ?

Орландо. — Не си правя никакъ илюзии съ хората, но се мъча все пакъ да подпомагамъ слабитѣ. По-голѣмата часть отъ хората се надсмѣкатъ на едно отживѣло призвание; мацина се възхищаватъ отъ него; всички се лъжатъ, като ме осъждатъ. За мене е много лесно да се боря срещу несправедливостьта